ORTERILOR — NEVALORIFICATĂ

Ă CU CEA MAI MARE A CAMPIONATULUI

ace infinit mai mult pentru el re concluziile anchetei-sondaj noastre

GANIZA ȘI CANALIZA SPRE UN EFECT MEREU SIMȚIT, PASIUNEA ȘI ENERGIA SUPORTERILOR LOR.

Pentru că — și adeseori și acest fapt va fi amintit de oaspeții coloanelor noastre — conducerile de cluburi și asociații manifestă în multe cazuri, dacă nu o atitudine potrivnică, în orice caz indiferentă față de inițiativele, de tentativele suporterilor de a se apropia, printr-o viață organizată, proprie, în cadrul unor cercuri de simpatizanți — de viața echipei pe care o îndrăgesc.

Drumul care ar duce spre o conlucrare cît mai rodnică între suporter și club presupune deci o apropiere reciprocă, simultană, a celor două „părți". Presupune inițiativă, muncă și multă, multă pasiune ca material de construcție al acestui edificiu „club-club suporteri". Apariția unor asemenea reuniri a energiilor fotbalistice, măcar, ca primă etapă, în orașele cu echipe de Divizia A, ar avea efecte imediate pentru creșterea amploarei evenimentului sportiv, pentru nașterea unei veritabile vieți a clubului, alimentată de entuziasmul și forța de revitalizare sufletească garantată de cluburile suporterilor. Ceea ce au realizat, ca record actual, suporterii de la **Petrolul** sau **Progresul** sînt exemple, încă timide, dar edificatoare. Ce-ar fi să declanșăm o ofensivă a organizării cluburilor suporterilor, să inițiem chiar o întrecere sub raportul realizărilor numărului de membri cotizanți ? Mai ales înaintea unui sezon important pentru fotbalul nostru, această organizare a marii armate a iubitorilor fotbalului ni se pare mai necesară ca oricînd !

LA 600 DE KILOMETRI

Medicul veterinar **Camil Petrovici**, poate fi considerat un adevărat port-drapel al suporterilor de fotbal. O măsurătoare exactă (practic însă nerealizabilă) a investițiilor de sentiment, de timp și de mijloace materiale, l-ar plasa pe acest bărbat de 32 de ani, în galeria celor mai reprezentativi îndrăgostiți de fotbal în general și de un club anume cu deosebire. A copilărit în **Oradea** și pentru că aici a crezut, odată, că va deveni un bun fotbalist (juca în selecționata liceului, colegii îl porecliseră pentru incisivitate, șut și apetit al golului, **„Bobrov"**, s-a înscris apoi la **I.C.O.** juniori, dar vizita medicală i-a indicat refuzarea efortului din cauza unei hipertensiuni arteriale), s-a resemnat cu calitatea de-simpatizant fidel și constant al echipei orădene. Și-a împletit apoi viața sa cu viața formației. Aceasta și-a schimbat adesea numele **(I.C.O., Crișana, Crișul)** sau categoria **(„A", „B" din nou „A")**, doctorul Petrovici și-a schimbat doar adresa. Locuiește de mult în București, dar distanța n-a reușit niciodată să-i altereze rădăcina afecțiunii. Nelipsind de la meciurile **Crișului**, în **București**, prezent la celelalte, disputate pe o rază de 250 km. **(Ploiești, Brașov, Constanța, Galați, Pitești** ș.a.m.d.), încumetîndu-se uneori să-și urmărească băieții chiar la **Oradea**, el constituie o rară și nobilă excepție a proverbului acela cu „uitarea" și cu „ochii care nu se văd". Iar atunci cînd situații strict obiective îl țin departe de echipa sa, caută înfrigurat marea emoție a reîntîlnirii, într-o cutie mică de tranzistor. **„În acele clipe**, povestește soția sa, **Emilia, atunci cînd dispecerul hotărăște legătura cu meciul Crișului, Camil intră într-o veritabilă transă. Dacă se întîmplă ca acesta să marce vreun gol** (n.n.: se mai întîmplă !), **dintr-un salt este la telefon, unde îl comentează minute în șir cu un prieten al său, dr. Băncilă, aflat la celălalt capăt al firului.**

Jucători ai Crișului, față de acest om, aveți o datorie !

— Cine este acest doctor, Băncilă ? — intervin amuzat.

— Doctorul Băncilă reprezintă o victorie a mea asupra galeriei Rapidului. El a fost un vechi și convins rapidist, dar am reușit să-l convertesc în tabăra Crișului. Mai am și un vecin, neutru inițial, adică zero ca suporter, astăzi și el alături de mine, cu Crișul, la bine și la rău.

Va să zică, omul acesta, la 600 km. depărtare, duce o activitate de misionar. El se încumetă să încerce o fisură (abnegație, nu glumă) în celebra colonie rapidistă, el nu prididește să ofere jucătorilor adorați cadouri modeste dar semnificative, cu ocazia intrării în prima divizie, el are inspirația de a-și pavoaza peretele camerei cu un afiș impunător pe care stă scris : „CRIȘUL ÎN „A" !", el are slăbiciunea de a telefona special de la **Viena** (aflat ca turist) pentru a afla rezultatul meciului **Crișul-Steaua.** El are mărinimia să invite 16 jucători, ori de cîte ori aceștia joacă la București, într-o cameră de 20 m.p., la el acasă, la o cafea. Mai are și luciditatea de a dezaproba publicul orădean pentru slaba participare la încurajarea echipei în joc (odată, la **Ploiești**, solitar de partea **Crișului**, el era cît pe-aci s-o... pățească). El are, în sfîrșit, curajul să se bată cu pumnul în piept, că echipa sa favorită va termina campionatul în primele 10 locuri.

— Fiți amabil, l-am întrebat, **Crișul acesta al dv., a avut delicatețea să vă întoarcă, fie și un grăunte din marea de simpatie cu care este copleșit ?**

Cu gesturi febrile, a căutat într-un sertar, scoțînd la iveală o fotografie colorată a întregii echipe. O întoarce cu spatele, întinzînd-o satisfăcut. Toți jucătorii o marcaseră cu semnăturile lor, și undeva în colțul din stînga, cineva scrisese așa : **„Din partea echipei Crișul care în viitor vă promite numai satisfacții".** De fapt, a promite este nobil...

I. C.

PREZENT LA 90% DIN MECIURI

Tipul pasionatului de fotbal, axat pe echipa F. C. Argeș, *este* Alexandru Fuhuț, *șofer la* I.C.H.V. Ștefănești. *Din această comună, el vine la toate meciurile echipei lui* Dobrin, *fie că ele au loc la* Pitești *fie într-o altă localitate din țară. N-a absentat de cît de la „deplasările" în străinătate pentru* „Cupa orașelor tîrguri".

— „Pot să spun că am fost prezent și am încurajat pe argeșeni la 90% din meciurile pe care ei le-au jucat în timp de un deceniu și jumătate de existență. La 34 de ani ai mei, nutresc încă speranțe pentru un brusc reviriment al echipei favorite. Fotbalul pe care-l practică este de un ridicat nivel calitativ, pe măsura valorilor individuale pe care le-a încadrat în jocul ei colectiv, la care trebuie să mai opereze încă unele mici suduri autogene...

— Ce nu v-a plăcut în jocul F. C. Argeșului ?

— Felul în care a evoluat cu Göztepe Izmir, ratînd calificarea în turul următor al cupei... Dacă „băieții" ar fi jucat ca în meciul cu Ferencvaros...

— Care echipă vă este dragă, după F.C. Argeș ?

— După pitești, am mare stimă și pentru Dinamo București, prin numărul impresionant de jucători dat lotului național.

— Cum vă comportați la jocurile echipei preferate ?

— Îmi ocup totdeauna locul de predilecție în tribuna I, alături de ceilalți suporteri devotați. Țin să încurajez, din toate puterile, pe jucătorii noștri, dar nu jignesc nici pe adversarii lor de pe teren.

Șoferul din Ștefănești dovedește, deci, o mare maturitate, care ar sta bine și jucătorilor pe care el îi admiră...

S. B.

UN TELEFON LA MIEZUL NOPȚII...

Ora 24. Un avion de la Istanbul aterizează pe aeroportul Băneasa, avînd o întîrziere de 7 ore. Astfel, în loc să ajungă acasă la 29 ianuarie, **Nelu Nunweiller** a ajuns cu o zi mai tîrziu... Printre cei foarte puțini care au rezistat orelor lungi de așteptare, se afla și **Nicolae Pîștalu**, unul din cei mai inimoși suporteri dinamoviști.

„Nu puteam să plec, doar nu-l mai văzusem pe Nelu de aproape jumătate de an și în dimineața aceea urma să fiu de serviciu la magazin !"

Iată de ce telefonul a sunat la miezul nopții, la familia Pîștalu, soția fiind acum liniștită, cum numai nea Pișta știe s-o facă.

Cred că **Nicolae Pîștalu**, dinamovist convins **(„Sînt doar oborean de pe Avrig, crescut la școala lui Titi Barosanul, uniristu", pe care-l ajutam la strîngerea cotizațiilor !")** este singurul suporter la care vin cu plăcere, precum pelerinii la **Mecca**, toți ceilalți adversari duminicali : „progresiști", „rapidiști", „steliști". De ce ? Pentru că nea Pișta este responsabilul magazinului alimentar **„Triumf"**, cunoscut pentru buna sa aprovizionare și o deservire civilizată.

— Fotbaliștii Stelei obișnuiesc să mă viziteze uneori în dimineața dinaintea meciurilor. Spun că le-aduce noroc. Odată însă s-au păcălit : cînd au jucat cu... Dinamo ! Noroc, noroc, dar eu ce păzesc ?

„De altfel, ne spune suporterul dinamovist, **n-am huiduit pe nimeni în viața mea, nici sportivi, nici spectatori. Oamenii mă cunosc, mă respectă și-i respect. Și pot fi altfel duminica, la meci, decît în cursul săptămînii ?"**

— În afară de... inimă, ce-al mai dat echipei favorite ? — l-am întrebat pe **Nicolae Pîștalu.**

— L-am determinat pe nepotul meu, Dinu Pîștalu să facă atletism la Dinamo. Copilul de ieri a crescut, a ajuns campion național de juniori și recordman republican la săritura cu prăjina și acum reprezintă clubul său și România în întrecerile internaționale. Aș fi vrut, desigur, să fac mai mult, dar speranța unui club al suporterilor, cu o viață bogată, pasionantă chiar, care să nu se limiteze la meciuri (fie ele chiar și de antrenament), nu mi s-a împlinit încă !

N-am huiduit pe nimeni în viața mea...

Deoarece **Nicolae Pîștalu** este suporter dinamovist iar clubul său favorit este polisportiv, și pasiunea sa a dobîndit cu timpul valențe noi. Devenit „suporter multilateral" (în ordinea preferințelor, după fotbal : handbal, volei, baschet și, categorie aparte, atletismul), eroul nostru a rezolvat astfel două probleme deosebit de spinoase : prima — atunci cînd nu poate să-i însoțească pe fotbaliști — în deplasări îndepărtate — se mulțumește cu un alt meci din capitală în care evoluează sportivi dinamoviști ; secundo — atunci cînd fotbaliștii pierd („... prea des, din nefericire în anul trecut...") nu mai e nevoie să declare public că nu mai ține cu echipa favorită ci doar că se transferă la alt sport.

— p. sl. —

ALBASTRE...

la confesiune, 'LIU, unul din- suporteri ai ea noastră se de indiferența . Sub trecuta tov. Mirciolu, o rupere a su clubului, sol- pauză în ac- imp de șase im noi este o ducerea clubu- tăm noi este sincer și cald din partea une că doar torii ne arată e mișcă. Mai nd dorim să unele inițiacă ca o povară. să amplifi- rcului nostru, gheață și cu în casa echipei nu mor și cele olecte ?" ori ai clubului a noul sezon nouă atitudine Folosiți dragos- r, spre a crea tuziasm, încre- jurul echipei.

Dispuneți de aceste forțe ! De ce le neglijați ?

★

Lunea, dacă pierde Progresul, intrăm cu mare grijă în sala paginației de la întreprinderea „Informația Bucureștiului, *unde se tipărește revista noastră. Grupul masiv de „alb-albaștri" din secție nu-i de loc dispus. Și mai cu seamă* Nea Jenică Tălăngeanu, *decanul „progreștilor". Primii luați în primire sîntem noi, cronicarii.* „Ce s-a întîmplat domnule la Arad ? Cînd terminăm cu arbitrii ăștia (*n.n. — parcă noi răspundem de arbitri !*). Lasă că vedem noi etapa următoare. Atunci să vorbim !" *Și* Nenea Iancu *se apleacă peste pagina în plumb, spre a... așeza titlul* „Progresul învins la Arad..." *Ce chin pe chipul lui ! Dar în lunea cînd „bancarii" învinș ? Ce veselie, ce vorbărie, ce osanale pentru ei ! Vechii simpatizanți ai Progresului, în frunte cu eroul rîndurilor noastre plus* Marin Stănculescu, Alexandru Dumitru, Gh. Bălăcescu, A. Ambrozie *nu-și mai încap în piele.*

Ef. I.

Nenea Jenică Tălăngeanu — așează în plumb victoriile dar și... înfrîngerile Progresului

SUFLETIȘTI CU MIILE, DAR...

Întrebat, care din echipele bucureștene are cei mai numeroși suporteri, credem, oricare simpatizant al fotbalului ar răspunde fără să gîndească prea mult, aproape automat : *Rapidul.* Cum ar putea fi altfel ? Nu purtătorii tricourilor vișinii sînt idolii unui întreg cartier ? Nu pentru aceiași *Dumitriu* II, *Dan, Lupescu, Codreanu* etc. zeci de inimi își opriseră bătăile, un an mai tîrziu, în acel „blestemat" minut 90 cînd... *Capelini* al lor șuta „Cupa" în bara orizontală a porții dinspre „Muncii" ?

Rapid — echipa pentru care se distrug prietenii, se contractează gripe sau insolații ; pentru care porțile Giulești sînt călcate în picioare și escaladate gardurile ; echipa la ale cărei antrenamente iau loc în tribune — uneori — și 5.000 de oameni...

Este oare *Rapidul* cea mai simpatizată echipă bucureșteană ?

— *Da, se pare că este* — ne spunea deunăzi președintele clubului, tov. Petre Capră. *De sufletiști nu ducem lipsă...*

— Sufletiști ?...

— *Exact, sufletiști. Suporteri nu avem...*

Nu glumea președintele clubului feroviar. Afirmația sa ne-a făcut să ne reamintim cuvintele profesorilor *I. Diaconu* și *M. Teodorescu*, membri ai comitetului de suporteri, de la ședința de analiză a comportării echipei în turul campionatului. Spuneau atunci cei doi simpatizanți ai feroviarilor că *„suporterii au cam fost înstrăinați de club, de jucători..."* Replica venise prompt, atît din partea președintelui secției, cît și a președintelui clubului : *„Nu putem înstrăina ce nu avem..."*

Am reactualizat discuția în recenta vizită făcută la conducerea clubului.

— Dar, în definitiv, cîți suporteri aveți ?

— *Din 1962 am eliberat vreo 3.000 de carnete. Dintre acestea, numai 150 sînt cu cotizația la zi...*

— 150 ?

— *Vă surprinde, nu ? Aș vrea să știu dacă mai există vreuna dintre cele 16 diviziionare cu atît de... multe ajutoare* — conchidea cu justificată ironie în glas președintele Rapidului.

De necrezut ! Cum se explică contradicția ? De ce nu face clubul tot posibilul pentru a transforma în cotizanți cît mai mulți dintre miile de simpatizanți ?

Aici ar trebui să punem punct. Ar fi nedrept, însă. Rîndurile fiind rezervate unor proeminente chipuri de suporteri, fie-ne îngăduit să consemnăm cu majuscule, lîngă numele Rapidului, pe acela al artistei poporului *Ioana Radu*, pe cele ale actorilor, *Ciupi Rădulescu, Colea Răutu, Nicu Constantin, Horia Căciulescu*, cîntărețului *Nicu Stoenescu* etc.

— Sînt adevărații noștri suporteri. Am vrea să ne credeți că vom face tot posibilul pentru a ne apropia cît mai mulți susținători. Avem nevoie de ei. Dar nu numai ca sufletiști...

L. D.